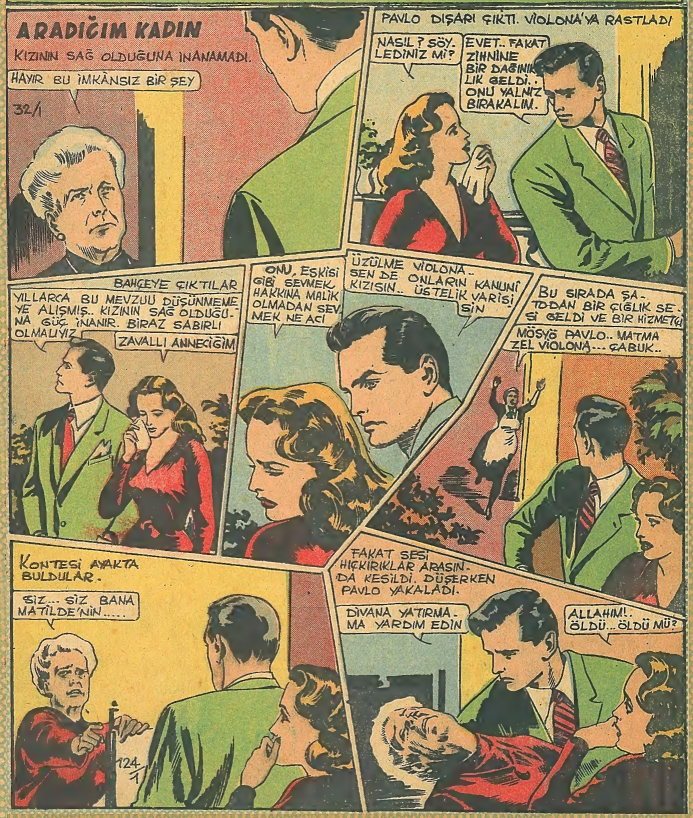
BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 124 - 25 Kuruş

27 - Eylül - Çarşamba - 1950

PAVLO KONTESİ DİVANIN ÜSTÜNE YATIRDI.
ÖLDÜ MÜ, YOKSA BAYGIN MI?
NE O, NE DE ÖTEKİ DİNLEYİN..
32/2
VİOLONA KONTESİN ÜZERİNE EĞİLDİ.
MATİLDE YAŞIYOR.. KIZIM BENİM... ANNEN SENİ DERHAL GÖRMEK İSTİYOR.. SANA SÖYLEYECEK O KADAR ÇOK ŞEYLERİ VAR Kİ...
PAVLO ASABİ ASABİ ELLERİNİ UĞUŞTURDU.
ALLAHIM.. KENDİNE GELİNCE ONA NE DİYECEĞİZ? MATİLDE'Yİ GÖRMEK İSTEYECEK..
NE FENA DURUM! ZAVALLI ANNECİĞİMİN IZTIRABI HENÜZ GEÇMEDİ
124/2
BENİM İÇİN YEGÂNE YAPILACAK ŞEY GİDİP NİŞANLIMI ARAMAKTIR. BU SIRADA SİZ ONA BÜTÜN HAKİKATI ANLATIRSINIZ.
BU, BENİM İÇİN ÇOK GÜÇ BİR ŞEY.. SONRA BOŞANMA DAVASI? SENİN BURADA BULUNMAN LÂZIM..
DOĞRU.. İLKÖNCE BU İŞİ HALLEDEYİM, SONRA MATİLDE'Yİ ARIYAYIM. ONU BULUR BULMAZ TELGRAF ÇEKERİM. ALLAHA ISMARLADIK..
GÜLE GÜLE PAVLO.. YOLUN AÇIK OLSUN..
ARKASI VAR

Acaba Bir Cinayet mi?

Yazan: Mehmet Ali YALÇIN

»Peki karanlıkta o seni nasıl gördü, yahut sen onu nasıl gördün?..«

Altındış Osman, çifte esrar sigarasını sonuna getirdiği zaman yanıma sokuldu:

— Ağabey, dedi, şimdiye kadar kimseye açmadım ama, sen akıllı bir adamsın diye sana söyleyeyim. Benim başımdan garip bir vaka geçti. Ben bir hortlak öldürdüm. Acaba bu bir cinayet midir?

Şaşırdım:

— Nasıl hortlak? diye sordum.

— Düpedüz hortlak! dedi. Müsaade ederseniz anlatayım. Fakat, adam hortlağa da pek benzemiyordu. Öldürdüğüm esnada insan gibi güzel güzel de konuşmuştu. Vicdânım hâlâ rahatsız oluyor o sesleri hatırladıkça...

— Baştan anlat da dinliyelim, dedim. Enteresan bir şeye benziyor.

— Dinle de bak, diye başladı. Bir gün zengin bir adamın öldüğünü haber aldım. Adamı da kaç kere soymağa ahdetmiştim... ama bir türlü pusduna getiremedimdi. Her ne ise, bir gün adamın öldüğünü öğrendim. Herifçioğlunun otuz iki dişi de altındı. Bunu sağlığından biliyordum. O gün cenaze kafilesiyle ben de mezarlığa gittim. Mezarın yerini öğrendim.

— Niçin mezarlığa gittin?

— Anlamadın mı? Herifin otuz iki dişinin de altın olduğunu söyledim ya!..

— Evet!

— İşte, bu otuz iki altın, bugünün parasiyle biliyorsun, ne tutar. İşte, bu altınları herifin ağzından sökmeğe karar vermiştim.

— Mezarı açarak mı?

— Elbette... Başka türlü imkân var mı?

— E, Anlat bakalım.

— Hemen ilk gece güzel çeliklerden yaptırmış olduğum "Kolluk altı" saldırmamı cekétimin altına sokarak mezarlığa daniledim. Herifçioğlu pek âni gitmiş olacak ki, bütün zenginliğine rağmen güzel bir mezar da yaptırmadığı gibi üzerine toprağa gömmüşlerdi. Moruk eliyi aşkındı, ama, daha kuvvetli, gürbüz bir adamdı. İhtiyar sayılmazdı doğrusu. Gece yarısına kadar etrafta sinerek el ayağın çekilmesini bekledim. Gece yarısından sonra, mezara sokuldum. Birim saldırma ile birkaç saat uğraştım ama, anamdan emdiğim süt de burnumdan geldi. Kan ter içinde kalmıştım. Mezarın bir iki tahtasını kaldırıp herifin baş ucuna indirdim. Herifi tabutiyle gömmüşlerdi. Tabutun kapağını açtım, kefeni başından çektim. Tuhaf değil mi? Adam hiç de ölmüş bir adama benzemiyordu. Dudakları filmlerini yürütüyordu. Birdenbire o canavar aklıma gelmesin mi? Kendime hâkim oldum. Elimin altında koca bir servet vardı. Elimin cenesini yakaladım, sakalları elime battı. Tuttum, bu altın dişlerine bakar gibi dudaklarını ayırdım. Garip değil mi? Herifin yüzü bana sıcak geldi. Belki dışarının sıcaklığı, yahut da benim elimin sıcaklığı diye düşündüm. Tahdîsün bulduğum bir kundurası kerpetenimi herifin çenesine takarak sekiz on tane dişi rahatça söktüm. Fakat, azı dişlerine sıra gelince, ağız bir türlü açılmıyordu. Elimi de çabuk tutmak zorunda idim. Her an bekçi tarafından yakalanmam veya üzerime başka bir altın diş hırsızının gelmek ihtimali vardı. Herifin ağzını iki tarafından bıçağımla kesip yanağını düşürmeğe, bu suretle de azı dişlerini rahatça sökmeğe karar verdim. Bıçağı sağdan takınca yanağı olduğu gibi yardım. Fakat, bütün emrimce duyduğum ve duyacağım korkulara taş çıkaran bir korku bu anda kalbimi doldurdu.

— Ne oldu?

— Daha ne olsun beyim, herif gözlerini açtı ve kocaman kara gözlerini uykudan uyanır gibi kırpsarak bana baktı.

— Peki karanlıkta seni nasıl gördü, yahut sen onun gözlerini nasıl gördün?

— Beyim, elimde bir elektrik fenerinin bulunduğunu söylemeğe hacet var mı? Onsuz oralara gidilir mi hiç! Herifin ağzında işlerken feneri hep yüzüne tutuyordum, tabii!

— Peki sonra ne oldu?

— Ölü bir inilti çıkardı. Sonra tabutu çıtırdatarak doğrulmağa başlamaz mı? Masallardakileri hep masal sanırız ama, beyim, inanmalı, inanmalı. Herifçioğlu konuştu da;

— "Yahu beni nereye koydunuz böyle?"

Diye kalın sesiyle sorunca dilim tutuldu. İlk aklıma gelen, herifin hortladığı idi. Ben de mezarın içindeydim. Ellerini oynatarak sırtındaki kefenini söküp atmağa çalışıyordu. Bu esnada kuvvetli bir elin ayağımı yakaladığını duydum.

— "Bırak beni!" diye bağırdım.

— "Sen kimsin? dedi. Oğlum Hüseyin değil misin? Yahu ağzım da adamakıllı acıyor. Ne oldu bana böyle Allahaşkına?"

Sual sorsuyor ve canlı insanlar gibi konuşuyordu. Ama bir yandan da ayağımı kuvvetli parmaklariyle tutmakta devam ediyordu. Bir daha bağırdım:

— "Bırak ayağımı, ayağımı bırak"

Bir yandan da mezarın keranına dayanarak yukarı çıkmağa çalıştım. Fakat, adam da arkadan doğrulmağa ve ayağımdan aşılarak o da yukarı çıkmağa çalışıyordu.

— "Yahu diye söyleniyordu, yoksa beni mezara mı koyduler? İnsan ölmeden nasıl mezara konur? Eve dönersem ben hepsine gösteririm onların. Servetimi paylaşmak için beni ölmeden mezara gömmüşler! Alçaklar!"

Adamın bu sözlerini işitince, artık hortlak mıdır, değil midir, diye düşünemedim. Bu sefer iki ayağıma birden asılmış, beni de aşağıya doğru çekiyordu. Kendimi korumak için birkaç tekme filân attım ama sen misin demedi. Bunun üzerine elimdeki avizi uçlu saldırmayı şöyle feneri yüzüne tutarak tam göğsüne sapladım... Bunu aklım başımda olarak mı yaptım, bilmiyorum. Herif, derinden bir "of" çekti. Sonra ellerinin bacaklarımdan çözüldüğünü duydum. Tabut ağır ucuz altında hâlâ çatırdayıp duruyordu. Artık hiç beklemedim. Hemen yukarı fırladım. Feneri tutarak bir kere daha aşağı baktım ki herifin kefeni kıpkırmızı kan içinde. Hiç ölüden böyle kan çıkar mı? Ne yapacağımı şaşırmıştım! Gerçi çok şey kaldırmışızdır ama, hayatımda adam öldürmedim. Elektriği herifin yüzüne tuttum dudakları hâlâ titriyor ve göz kapakları yavaş yavaş aşağıya doğru düşüyordu. Hafif hafif de inliyordu. Şaşırıp kalmıştım. Onun hortlak olduğuna karar vermiştim. Eğer bu mezardan çıkarsa ilk önce beni boğacağını düşündüm. Tahtaları yerine koyarak tekrar bütün toprağı üzerine attım. Bir daha durur muyum oralarda? Cızlamı çektim.

Altındış Osman durdu.

— Bitti mi? diye sordum...

— Hikâyem bukadar, dedi, uydurma değil, başımdan geçti. Sana soraırım şimdi, ben, bir insan öldürmüş sayılır mıyım? Ölmüş bir insanı öldürmekle insan kanını nazarında kasıtlı sayılır mı? Zaten bunu senden başka kimseye açmam ya... Yalnız, bana söyler misin? Benim öldürdüğüm bu ölü canlı mıydı yoksa hortlak mıydı?

Ortada apaçık bir katalopsi hâdisesi olduğu aşikârdı. Ona bunu anlattım ve canlı bir adamı öldürmüş olduğunu söyledim.

— Ama, ben mezarı açmamış olsaydım herifçioğlu zaten kafasını tahtalara çarpıp tekrar ümitsizce ölüp gidecekti. Hiç olmazsa ben onu kolayca ölüme teslim ettim. Bu da günahımın affının yarar belki, dedi.

— Orasını bilmem, dedim. Zavallı adamı öldürmeyip de alıp evine götürseydin, belki beş on altın diş yerine sana binlerce lira verebilirdi.

— Evet, dedi, bunu akıl etmedim. Fakat, ben onu daha çok hortlak sandım. Onun için öldürdüm.

GİZLİ KUVVETLER

Nakleden: Nasrullah TILGIN

Aşk ve Macera Romanı: 29

Beril başını çevirerek sordu:

— Nasıl bugün öğleden sonra mı?...

— Evet. Bunu babana söyliyebilirsin... Morel hakkında da ona istediklerini söyliyebilirsin... Şayet bunu ona söylemezsen... Ben bir şey söyliyecek değilim.

Beril alnını kaşıdı.

— Demek bugün öğleden sonra öyle mi?... Fakat bu benim için imkânsızdır. Siz bana yarın olacağını söylemiştiniz, ben de bunun için hazırlıklarımı bitiremedim.

— Hayır bugün öğleden sonra saat 2,30 da olacaktır. Bunu doktora söyler misin, yoksa ben mi söyliyeyim?

Beril zihnini toplamaya çalıştıktan sonra söylendi:

— Ben ona söylerim. Fakat nasıl isterseniz; bugün öğleden sonra olsun.

Beraberce öğle yemeği yendi. Yemekte hiç kimse birbiriyle konuşmadı. Step nikâh yüzüklerini almak, Parise hareket edeceklerini evvelden telgrafla haber vermek ve nihayet tasarladığı bir plânı tatbik etmek için eve de uğramak zorunda kalmıştı.

Doktor ile Beril Belediye dairesine renkleri solmuş yüzlerle geldikleri vakit Step'in orada olduğunu gördüler.

Nikâh merasimi çok basit oldu. Mutat merasim yapıldıktan sonra Beril Morel, Beril van Step olmuştu. Tuhaf değil mi bugüne kadar Beril onun isminin Step olduğunu biliyor, fakat van Step olduğunu hiç duymamış bulunuyordu. Bunu ancak nikâh kâğıdını imzaladığı sırada öğrenebilmişti.

— Şimdi sen babanla beraber eve gidersin ve hazırlanırsın. Yalnız bizi vapura yetiştirecek olan treni kaçırmayalım.

XLVII

Evi, ailesine havadisi mümkün olduğu kadar çabuk yetiştirmek için acele ediyordu. Teddi ile ağız kavgası yapmış ve bir aralık ta nikâh dairesine uğrayarak Beril ile Step'i orada görmüştü.

Kristin, kardeşinin bu hareketini duyar duymaz birdenbire fenalaşarak yüzü bembeyaz oldu ve hemen hazırlanıp Beril'in evine gitti.

Beril, karşısında Kristin'i görünce çok sevinmişti:

— Geldiğinize pek iyi ettiniz Deniş ve Kristin'le kucaklaştıktan sonra sözüne devam ederek:

— Sizinle birçok şeyler konuşmak istiyorum... Yalnız ne yazık ki vaziyeti değiştirmeğe yetecek ne kuvvetim, ne de cesaretim var., demişti. Kristin sordu:

— Nikâh niçin bugün oldu?

— Step her şeyi öğrenmiş olduğundan nikâhın bugün veya yarın olmasında bence hiçbir fark yoktu. Yalnız babamdan endişe ediyorum. Herhalde başımızın üstünde bir şey dolaşıyor amma... Allah hayırlara tebdil etsin diyelim... Babam bugün okadar sinirli idi ki hattâ Con Makston'un buraya gelmesini bile rica etti. Fakat şimdi size bir şey söylemek istiyorum...

— Beni dinleyiniz Beril; şimdi siz bana her ikimizin de hürmet ettiği adamın hatırasını göz önünde bulundurarak size yapacağım bir ricayı yerine getireceğinize söz verir misiniz?

Beril sakin bir tarzda cevap verecek:

— Benden ne isterseniz yapmıya hazırım! dedi.

— Step sizi ne zaman alacak?.

— Saat sekizde beni almıya gelecek. Tren dokuz buçukta kalkıyor.

— O halde saat sekizde Ronni Morel'e gidiniz...

— Hayır, hayır! Bunu imkânı yok yapamam...

— Siz bunu yapacak, onu ziyaret edecek ve onunla konuşacaksınız. Ona evlenmiş olduğunuzu ve birisiyle beraber yabancı bir memlekete gitmek mecburiyetinde olduğunuzu da doğru olarak söyliyeceksiniz, ve ona Step'in diğer meseleyi bildiğini de ilâve edersiniz...

— Hayır, bunu yapamam! Siz benden rica ettiğinizin herhalde farkında değilsiniz Kristin'. Ben... Ronni... evvelce benimle karşılaşmamasını rica etmiştim. İkinci bir defa bunu yapmam imkânsızdır.

— Siz ondan ondan hiçbir şey rica etmiyeceksiniz, ona yalnız bütün hâdiseyi anlatacaksınız, diyen

"Sevgilim!.." sözleri dudaklarından döküldü.

Kristin, Beril'i iknaa çalışarak devam etti:

— Beni sevindirmek için bu işi yapacaksınız değil mi Beril'ciğim?.

— Pekâlâ. Amma bu hususta ricada bulunmayınız...

— Yani bu husustaki ricadan tatsız bir hareket mi yoksa bir delicesine hareket mi kastediyorsunuz?..

Hayır Beril, hayır!. Siz muhakkak Ronni'ye gitmelisiniz... Eğer bu arzumu yapmak istemezseniz size bütün mevcudiyetimle söylüyorum: İntihar ederim!

Kristin bu cevapla Beril'i büsbütün şaşırtıp evden çıkmıştı. Annesine giderken yolda bir telefon kulübesine uğrayarak otomatiğe üç (pens) attı.

— Ronni! Ben Kristin'. Bu akşam saat sekizde Beril mühim bir mesele hakkında sizi ziyarete gelecek. Onu bekleyiniz ve daha evvel sokağa çıkmayınız.

Ve Ronni'nin sorduğu suale kaçamak bir cevap verdikten sonra telefonu hemen kapattı.

XII.

Ronald Morel bir elektrik sobasının önündeki postekinin üzerine oturup, sobanın kırmızı tellerine dalmıştı.

— Az evvel zil çalmıştı. Acaba mösyönün bana ihtiyatı var mı?

— Evet, biraz daha burada kalınız, François!

Ronni yerinden sıçrıyarak dizlerindeki tozu süpürdü ve kapıya doğru ilerledi.

Beril gelmişti...

— Sizin burada olduğunuza çok memnunum, Ronni, diyordu. Ben buraya yalnız Kristin'in icbariyle değil, aynı zamanda sizi de çok görmek istediğim için geldim...

Ronni kolunu Beril'in beline sararak yaşlı yüzünü öptü.

Bu sırada Beril, dışarda birinin kapıya kuvvetli kuvvetli vurduğunu sandıran bir bir gürültü duydu.

Ronni sakin bir tarzda:

— Herhalde kocam olmalı! Yatak odama girmek ister misin? dedi.

Ronni oda kapısına giderek açtı ve kendisini ziyarete geleni içeri bırakan François'ya gözüyle bir işaret yaptı.

Step süratle odaya girdi. Üzerindeki büyük yakalı kalın kürkle bir devi andırıyordu.

Ronni:

— Ee buyurun bakalım, dedi.

— Karım nerede, sana söylüyorum domuz! Karım nerede? Onun buraya, hapishane kaçkını âşığına geldiğini biliyorum. Nerede çabuk söyle?..

Ronni bütün soğuk kanlılığıyle:

— Yatak odamda dedi.

Jan Step beyninden vurulmuşa dönmüştü ve:

— Demek yatak odanda ha!

Diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

— Evet, elbette benim yatak odama gelebilir! Siz bana bu sabah öküz demiştiniz... Şimdi size ne biçim bir öküz olduğumu göstereceğim! Haydi Beril dışarıya çık!

Beril yatak odasından çıktı. Pek bitkin bir vaziyette idi.

— Demek sen buraya âşıkını ziyarete gelmiştin ha!

Bu sırada tekrar François oda kapısının dibine gelerek Con Makston'un geldiğini haber verdi.

Avukat içeri girer girmez derliyerek:

— Step! dedi.

Step homurdanarak başını avukata çevirdi.

— Step, doktor şimdi tevkif edildi.

— Ee sonra?

Beril sapsarı kesilmişti.

— Demek babam tevkif edildi öyle mi? Jan hemen ona gitmeliyim...

—Benimle beraber geleceksin! Ben senin hem baban, hem de kocanım!

Makston soruyordu:

— Şimdi ne yapacaksınız?.

— Ne mi yapacağım? Evvelemirde treni kaçırmamam lâzım. Bu hususta siz bir şeyler düşünüp bana haber verirsiniz.

Makston:

— Fakat Step yaptığınız doğru değildir. Bir kere düşününüz ve sonra harekete geçiniz, diye yalvardıktan sonra sözüne devam ederek:

— Siz isterseniz Morel'i kurtarabilirsiniz. Siz de onu kurtaracak vesikalar var...

Step'in yüzü hiddetinden kızarmıştı. Bağırarak:

— O vesikalar kasanın içinde! Haydi gel Beril gidelim! diyerek kıza elini uzattığı sırada Beril korkusundan Ronni'nin arkasına sinmek mecburiyetinde kalmıştı.

Makston âmirane bir tarzda Step'e:

— O halde kasayı açınız! dedi.

Step, birden bağırdı:

— Hepiniz defolup gidiniz... Ronni sakın ağız açayım demeyin, yoksa Beril'i öldürürüm.

— Hiç olmazsa bana kasayı açan kelimeyi söyleyiniz Step Madem ki bu akşam yabancı memlekete hareket ediyorsunuz, nasıl olsa emniyettesiniz demektir.

— Allah belânızı versin... Kasayı açan kelimeyi size söyliyeceğimi hiç te aklımdan geçirmemiştim.

Ronni birdenbire bağırmıştı.

— Hain!

Bir yandan da parmağıyle Step'i gösteriyordu. Devam ederek:

— Hain...... H - A - I - N...

İşte kasayı açan kelime budur.

Step ağzı açık bir halde bir saniye hareketsiz kaldıktan sonra Ronni'nin üzerine doğru yürüdü:

— Siz Ronni ah siz yok musunuz...

Diyerek bir yumruk savurdu. Fakat isabet ettiremedi. Müteakiben Ronni onu omuzlarından yakalıyarak bir müddet gözlerinin içine baktı.

Kalbi yerinden kopacakmış gibi atan Beril hayretle Step'in kül rengi olan ve korkunç bir şekil alan yüzünü seyrediyordu.

— Sizi tanıdım! Evet tanıdım! Siz Solt'sunuz. Ambroz Solt!.. Fakat siz ölmüştünüz! İdam edildiniz! Bu nasıl iş?.

Dedikten sonra korkunç bir nazarla Beril'e bakıp ellerini uzatarak:

— Haydi gel Beril! Burada daha fazla kalmamalıyın. Bu herif Solt'tur... Bu Ronni değildir... diyebilmişti. Sonra taş gibi yere yıkılıverdiği görüldü.

Beril birkaç adım ilerledi ve Ronni'ye yaklaşarak:

— Ronni, dedi.

Ronni şaşkın bir halde elinin tersi ile çenesini kaşıdıktan sonra Beril'in gözlerinin içine uzun uzun baktı ve sonra:

(Arkası 14. sayfada)

NAT PİNKERTON

HAYIR VALERİ. BEN MÜDİRİNİZİ FEYN'DEN BAŞKA KİMSEYİ GÖRMEDİM. MİS MİGEL DE KİM?

YENİ HOCA. BENİ HİÇ RAHAT BIRAKMIYOR. ONDAN NEFRET EDİYORUM.

VALERİ NEREDESİN?

İŞTE MİS MİGEL. BENİ SAKLAYIN..

SAKLIYAMAYIZ CANIM. BUNU SEN DE BİLİRSİN.

HAYDİ ARTIK MEKTEBİNE.. DERSLERİNE DÖN VALERİ.

İKİNİZ DE HANİMİZİ SİZDEN DE NEFRET EDİYORUM

52 VALERİ STON NİHAYET BALYAJ AĞZINDAN ÇIKARDI

BİR TALEBE GÖRDÜNÜZ MÜ? İSMİ VALERİ STON'DUR.

BİLMEM GÖRDÜK GALİBA..

BELKİ OTOMOBİLİN ARKASINA GİZLENMİŞTİR.

MÜZEYİ VİRLER

PEKİ BURADAYIM AMA MEKTEBE DÖNMİYECEĞİM

PEK ALÂ DÖNECEKSİN..

BUYURUN, TALEBENİZİ MİS..

TALEBELERİN YOLA ÇIKMALARI YASAKTIR HAYDİ GELİN..

GİTMEM, GİTMEM..

PEK ALÂ GİDERSİN KIZIM..

NE OLUYOR ORADA.. BIRAK O KIZIN KOLUNU

CO.. CO.. SEN BENİM ARKADAŞIMSIN DEĞİL Mİ?

TABİİ ŞEKEREM.. HER ZAMAN..

HAYDİ BENİ MEKTEBE GÖTÜR CO.

SİZ ÇOCUKLARA NASIL MUAMELE YAPILACAĞINI BİLMİYORSUNUZ

AKILLI ADAM, YENİ TÜREYEN ÇOCUK RUHİYATÇILARINI CEBİNDEN ÇIKARDI

CO.. ÇOCUKLARI SEVER VE İNSANLAR ARASINDA ÇOK USLU KIZ.. VALERİ DE AĞLADI AMA ONUN SEVGİSİNİ KAZANAMIYORUM

ARKASI VAR

124

Garson Kız

Nakleden: S. DEMİRCİ

Bir defasında, mükâfatlandırmak maksadiyle onu öpmüştü de.

Connie Spargo, güneş yanığı tenli, yumuşak kumral saçlı, iri yeşil gözlü, sesim gibi bir kızdı ve bütün gün, içeri dışarı koşup dururdu. İş elbisesinin kısa kollu beyaz bluzu her zaman tertemizdi, dar yeşil eteği de muntazam bir kemerle beline oturtulmuştu. Onun yanından önce, ona yan gözle bile bakmasanız fedakârlığınızı göze almalıydınız, zira aksi takdirde derhal diğer müşterilerden farklı muamele görür ve böylece kendinize yemek yiyecek başka bir yer aramak zorunda kalırdınız.

Baron Danny'nin lokantasıydı ve şehirden sahile inen yol üzerinde açılmıştı. Connie'nin vazifesi de otomobilinin içinde yemek isteyen müşterilere hizmet etmekti ve o işinden çok memnundu.

Fakat bir gün sakin hayatı bulanıverdi. Otomobillerini daima kendisinin servis yaptığı krema çeken müşterilerinin arasına, yeni bir delikanlı katılmıştı. Gözlerinin içi gülen, esmer ve çok cazip bir adamdı bu. Hem de bu taraflarda oturmuyor olmalıydı, çünkü Connie onu şimdiye kadar hiç görmemişti. Kısa bir zaman sonra kız, yeni müşteriden başka hiçbir şey düşünmemeğe başladığını hissederek korktu. Bu çok tuhaf bir şeydi ve sebebsiz yıllık ömrü boyunca hep bu adamı beklemişti sanki. Şimdi ise her gün onun yemeğe geleceği saatleri beklemeye bile tahammül edemiyordu. Kalbi: «İşte» diyordu. Rüyalarındaki prens nihayet karşına çıktı.»

Çok geçmeden adamın Phil Leeds olduğunu öğrendi. Hollywood'da bir film şirketinin direktörüydü ve California'ya, oldukça önemli bir ameliyat geçirdikten sonra doktorunun tavsiyesi üzerine dinlenmek için gelmişti. Okyanusun kıyısında, sevimli bir köşkte oturuyordu.

Her geçen gün ahbaplıklarını biraz daha derinleşti. Onun hakkında çok şeyler bilmek arzusiyle kıvranan Connie, gittikçe sıkılmaya başlıyan, yemek esnasındaki hususi konuşmalarından birinde: «Buraya yalnız mı geldiniz?» diye sordu. Ve hemen arkasından da kızararak ilâve etti: «Gerçi bu beni alâkadar etmez ama...»

Adam güldü: «Evet, dedi. Yalnız geldim. Fakat, eğer ben Allahın talihli bir kuluysam, bu sizi pek âlâ alâkadar edebilir. Bu akşam ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

Bu onların dışarıda ilk buluşması oldu; yemek yediler, dansettiler ve eve giderlerken birbirlerinden zorlukla ayrıldılar. Phil, Connie'nin zeki ve neş'eli bir kız olduğunu görerek ondan gittikçe daha fazla hoşlanıyordu. Connie'ye birkaç defa: «Okadar iyi ve okadar tabiisiniz ki, demişti. Burada sizin gibi bir kızla karşılaşacağımı aklımdan bile geçirmemiştim.»

Phil de çok cana yakın ve samimi bir adamdı. Onunla beraberken, her şeyden kolayca bahsedebilirdiniz. Size türlü sualler sorar, her halinizle içeden içeriye alâkadar olurdu. Ve günün birinde Phil'i tanıyalı çok kısa bir zaman geçtiği halde, ona kendisini, cazının hattâ babasının çok içki içtiğini ve annesinin ona bu kötü hayatdan vaz geçirmek için neler çektiğini anlatırken farkederek birden hayrete düşerdiniz.

Phil'e en gizli sırlarınızı dahi açabilir, arzularınızı ve rüyalarınızı bile söyleyebilirdiniz. Meselâ Connie bir akşam ona: «Belki size biraz tuhaf gelecek ama, dedi. Ben ne olmak isterdim biliyor musunuz?» Ve Phil'in cevap vermiyeceğini görerek devam etti: «Hayır, benim yerdmeyin, film yıldızı falan değil. Hem buna imkân da yok zaten.»

Phil: «O halde neden?» diye alâkalandı. Yoksa karım olmak istediğiniz bir şey mi var?»

Connie: «Evet, diye düşündü. Sen varsın.» Fakat Phil'e böyle söylemesine de imkân yoktu tabiî. Bunun olabilmesi için onun daha çok şeyler öğrenmesi lâzımdı.

Başını sallayarak gülümsedi ve: «Belki, dedi. Ama şimdi değil. İstediğim de, sadece sizin gibi olmaktı. Güzel konuşmanızı ve olgun tavırlarınızı öyle çok önemsiyorum ki bilseniz. Ne olur, bana kendimi yetiştirmem için kitaplar tavsiye edin. Ben de sahici bir «lady» olmaya çalışayım. Sözlerime gülmüyorsunuz ya?»

Phil gülmüyordu. Ciddî bir sesle: «Benim küçük Connie'ciğim, dedi. Sen sahiden pek tatlı bir kızsın. Sana elimden geldiği kadar yardım edeceğime inanabilirsin...»

Böylece birbirinden güzel haftalar geçirdiler. Beraberce şehrin her tarafını geziyorlar ve Connie mütemadiyen okuyordu. Phil kabiliyetli talebesiyle mağrurdu, hattâ bir keresinde mükâfatlandırmak maksadıyla onu öpmüştü bile. «Senden her gün biraz daha fazla hoşlanıyorum, Connie demişti. Eğer seni tanımasaydım, belki de buraya geldiğime pişman olacaktım.»

Ona hiç: «Seni seviyorum» veyahut da: «Ben sensiz yaşıyamam.» dememişti. Ama Connie, bir gün bunları da işiteceğinden emindi. Madem ki her gece beraber eğleniyorlar ve madem ki Phil onun isteklerini bukadar büyük bir zevkle yerine getiriyordu. O halde böyle düşünmekle hiç de fazla ümide kapılıyor sayılmazdı.

Fakat günün birinde dünyalar Connie'nin başına yıkılıverdi. Otomobiliyle mutad saatte lokantaya gelen Phil'in yanında, kahve rengi gözlü, kumral bir kadın vardı, hem de bu kadın çok güzeldi. Adam «İşte Connie'yi çağırdı ve kadına: «Sevgilim, dedi. İşte sana mektuplarımda bahsettiğim küçük Connie Spargo! O olmasaydı, burada sıkıntıdan çatlıyacaktım.» Sonra Connie'ye döndü: «Bu da karım, Karen Henderson!»

Connie, meşhur film yıldızı Karen Henderson'u zaten gözü görmez tanımıştı ve şimdi Phil'in söylediği bir tek kelime, kulaklarında, başını döndürerek uğulduyordu: «Karım!» Kadın uzun kirpikli ve dostça mânalarla dolu gözlerini ona dikmişti. Bakışlarında ne şüphe, ne de kıskançlık vardı. Bu, Karen Henderson'un kendisine ehemmiyet bile vermediğini Connie'ye anlattı ve Connie bu yüzden Phil'in karısından da bir anda nefret etti.

Ağlamak, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Fakat akmak üzere olan göz yaşlarını saklamak için hemen oradan kaçacağı yerde kendini toplıyarak elini Karen Henderson'a uzattı. Daha önce de onları tokluğun tenzince kurulamayı ihmal etmemişti. Zor işitilecek kadar hafif bir sesle: «Nasılsınız, Mrs. Henderson?» dedi.

Çünkü, her şeyden önce, o artık bir «lady» idi ve bunu asla unutmamalıydı. Hem Phil ona bir «lady» nin nasıl hareket etmesi lâzım geldiğini de öğretmemiş miydi?..

Sarı Blûzlar

Nakleden: Leylâ BEKEM

— Dün o yanındaki genç kimdi Rosalie?

Genç kız göz yaşlarını gizlemek için başını önüne eğdi, sustu. Fakat ağbeyisi ısrar etti.

— Artist Angelo Auran değil miydi o? Biliyorum. Her şeyi biliyorum Rosalie. Artık ağlama. İstikbalimiz olacaksın.

Genç kız birden ağbeyisinin göğsüne kapandı hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir günahkârdı. Ve Angelo onu ihanet etmiş, ona yüzlüsüz bırakıp gitmişti. Demek ağbeyisi Tonio bütün bunları biliyordu. Angelo Auran Arena Cambazhanesinin baş cambazı idi. Genç yaşında meşhur olmuş yakışıklı bir delikanlıydı. Cambazhane her akşam ağzına kadar tıklım tıklım doluyordu. Seyircilerin ekserisini kadınlar teşkil ediyordu. Zaten Angelo kadınların, genç kızların göz bebeği idi.

Rosalie, Angelo'yu görür görmez âşık olmuştu. Ve sevildiğinden de emindi. Hele Angelo ona cambazlığın hünerlerinden bazılarını öğretip onu ser ortağı yapınca genç adama büsbütün bağlandı, itimadı arttı. Fakat zavallı Rosalie bilmiyordu ki Angelo'nun gittiği her şehirde böyle bir sır ortağına ihtiyacı vardı, ve bunun için bilhassa saf genç kızları seçerdi. Bunu ancak sonra, iş işten geçtikten sonra öğrendi. Zaten Angelo'nun o rüzgarca meşhur Ölüm taklası atarken bir hedefe ihtiyacı vardı. Bu hedefi sarı bir bluz giymiş genç bir kız olurdu. Angelo'yu meşhur eden bu 'Ölüm Taklası' idi. Bu taklayı aralarında bir hayli mesafe bulunan iki trapez arasında atardı ve en ufak bir dikkatsizlik hayatına mâlolabilecekti için bu numaraya Ölüm Taklası adı verilmişti. Seyirciler arasında önceden tayin ettiği yere sarı bluzlu bir genç kız oturturdu. Karanlık seyirci kütlesinin arasından bu sarı leke kolaylıkla seçebildiği için Angelo'nun taklayı atarken istikametini tayin etmesine yarardı.

Rosalie bütün bir hafta sarı bluzu ile önceden tayin edilen yerde oturmuş 'Ölüm Taklası'nı atan sevgilisini, kalbi heyecanla çarparak ve iftihar duyarak seyretmişti. Fakat bir hafta sonra aynı yerde sarı bluzlu başka bir genç kızın oturduğunu gören Rosalie göz yaşlarını tutamamıştı. Ve Angelo'nun yanına gelmeyip onuktan saklanırdığını görünce zavallı Rosalie onu kaybetmiş olduğunu, artık aralarında her şeyin bitmiş olduğunu anladı.

Genç adam kardeşinin saçlarını okşıyordu.

— Artık ağlama dedi. İstikbalimiz olacaksın.

Genç kızın yüzü bembeyazdı.

— Ne yapacaksın? diye heyecanla sordu.

Genç adam durmamsızlıktan geldi.

— Ağlamadan git bana ahçı kızı çağır. Kız kardeşini de beraber getirsin. Sonra bakıcısının hemşeri de sağlar! Bugün öğleden sonra için ağabeyim size bilet aldı. Cambazhaneye götürecek dersin.

Öğleden sonra olduğu için cambazhane oldukça tenhaydı. Tonio içeri girerken Angelo'nun Ölüm Taklası için ipler geriyorlardı. Genç adam etrafına bakındı ve seyirciler arasında oturan sarı bluzlu genç kızı görünce hemen doğru yürüdü, kendisi ve dört davetlisi için bilet aldı. Angelo sahneye çıkınca salonu bir sessizlik kapladı. Angelo sarlı hedefine bir göz attıktan ve her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdikten sonra ipe tırmandı. Trampet sesleri arasında taklayı atmak için vaziyet aldı. Seyirciler ağızları açık gözleri Angelo'da heyecanla bekleşiyorlardı. Tam o sırada bir ıslık duyuldu ve Tonio'nun omuzundaki sah çıkarması ile dört kadının da omuzlarından şallarını atmaları bir oldu. Üzerlerinde aynı tarzda yeni sarı bluzlar vardı. Halk okadar heyecan içindeydi ki kimse olan bitenin farkına varmadı.

Angelo hedefine son bir defa daha bakıp sıçradı; fakat gözünün önünde beliren altı sarı nokta istikametini şaşırmasına sebep oldu. Gözleri yavaşlamadan fırlıyacakmış gibi büyüdü. Evet yanılmamıştı. Salonun muhtelif yerlerine dağılmış olarak sarı bluzlu altı seyirci vardı. Dönmek istedi fakat güç kalmıştı. İstikametini şaşıran Angelo acı bir çığlık kopardı. Bunu seyircilerin feryatları takip etti.

Tonio kızlara kalması söyle sözle bir baktı. Sonra davetlilerine döndü,

— Ben gidiyorum dedi. İsterseniz siz daha kalın. Bundan sonraki numaralar beni sarmıyor.

GİZLİ VAZİFE!..

KIZINIZ SİZİ NE HEDİYELERİNİZİ HEYECANLA BEKLİYOR.

ARABALAR GELDİ Mİ?

EVET.. UYUYORLAR UYANDIRAYIM MI?

TABİİ HEM DE KAMÇIYLA ÇABUK OLUN LAR

BUNLARA HAYVANLAR GİBİ Mİ TIKILACAĞIZ?

CANINIZ İSTERSE NİŞANLINLA ANNESİ YANINA GELSİN.

ALEN VİTALİSE YAKLAŞTI.

ONLARI BEN YANIMA ALIRIM.. SENİN BAŞINA BİR HAL GELİRSE NEYAPARIM.

BENİM BAŞIMA BİRŞEY GELMEZ.

124

YOLCULUK UZUN BİR ŞEY NE CEHENNEMDİR GÖTÜRÜYOR BİZİ.

SUSUN.. ARTIK GERİ DÖNEMEYİZ

BU SIRADA VİTALİS VİLLASINA GELDİ. YANINDA ÇALIŞANLAR AHIR GİBİ YERLERDE OTURUYORLARDI.

BABA SANA İSMARLADIKLARIMI GETİRDİN Mİ?

KIZI ROZİN BABASININ YOLUNU KESTİ.

SANA İKİ VALİZ HEDİYE GETİRDİM

ÇALIŞMAK İÇİN BEYAZLAR GETİRECEKTİN

BU AKŞAM GELECEKLER

ROZİN BABASININ GETİRDİĞİ BÜTÜN ELBİSELERİ BİR BİR DENEDİ.

HEPSİ PEK GÖK GÜZEL ŞEYLER.. HELBET BİRİ BANA UYARLIR..

YOLCULARI KARŞILAMAYA ÇIKTI

BİYÜCEK, SAĞLAM, YAKIŞIKLI BİRİNİ GÖZÜME KESTİRİRİM.

BİRDEN ALENE RASTLADI

OH!.. SİZ KİMSİNİZ?

YANILMIYORSAM SİZ RÖZİNSİNİZ

NEREDEN BİLİYORSUN?

BABANIZIN ANLAŞMASINDAN KESTİRDİM.

BABAMIN YANINDA ÇALIŞMAK İÇİN Mİ GELDİNİZ?

EVET..

NEYE YALNIZ SINIZ?

ARABAMIZIN BİR TEKERLEĞİ KIRILDI SUARA MAYA GELDİM

BURADA YOK. ŞİFLİGE GELİN..

TEŞEKKÜR EDERİM ROZİN. FAKAT ARKADAŞLARIMIZ YANINA GİTMELİYİM

BEN DÜNYANIN EN MESUT KIZIYIM.. RÜYALARIMDA GÖRDÜĞÜM ERKEĞİ BULDUM.

EVE DÖNÜNCE ROZİN SEVİNCİNİ GİZLEMEDİ.

NELERYAPACAĞIM NELER..

ARKASI VAR.

MANDRAKE
TAM APTULLAH GÖZDEN KAYBOLACAĞI SIRADA YİNE KOCAMAN BİR TAŞ PARÇASI YANI BAŞINA DÜŞTÜ.
MANDRAKE ATTAN İNDİ. DÜŞEN KAYAYI MUAYENE ETTİ:.. BU BİR AĞIRLIK, DEDİ, YAKALANAN AVIN YUKARI KOLAY ÇIKMASINA YARIYOR.
EVET AMA BU TUZAĞI KİM KURUYOR.. SÜNÜNE GELENİ YAKALAMAKTAN NE ÇIKAR.. ACABA BU BİR SÜRÜ SARMAŞIK..HAH BULDUM.. BUNUN UCUNDA BİR AĞ OLMALI..
HAKİKATEN, SARMAŞIĞIN UCU OTLARIN ARASINA GİZLENMİŞ BİR AĞDA NİHAYET BULUYORDU.
HAYRET- KÜTÜĞÜ DE ALDI GİDİYOR.. AMAN ALLAHIM.. NE MEMLEKETE DÜŞTÜK YAHU!..
ARKASI VAR
124
ACABA BU BİR TUZAK MI?

GÖK SÜVARİ

UBALDO NAZLANMADAN ÜZÜNTÜSÜNÜ AÇIĞA VURDU..

İKİ KARDEŞ HAYRETLE UBALDO'NUN AYAĞA KALKTIĞINI GÖRDÜLER.

MATMAZEL.. ORORAYI NE ZAMANDANBERİ GÖRMÜYORSUNUZ?

BELKİ AYLARDIR GÖRMEDİM. SİZ HAREKET ETMEDEN ÖNCE GÖRMÜŞTÜM ONU.. NEDEN SORDUNUZ? ARANIZDAKİ MÜNASEBET KESİLDİ BEBİL Mİ? BUNU MARGRİT MELZER SÖYLEDİ..

54/1

DEMEK BUNA SİZ DE İNANDINIZ? GAZETEDE Kİ TEKZİBİMİ OKUMADINIZ MI? BEN YALNIZ ORORAYI SEVDİM, SEVİYORUM.. ONU BULUP EVLENECEĞİM.

PEKİ NEYE ORTADAN KAYBOLDU?

EVET.. BUNUN SEBEBİ NE..

BUNU ÖĞRENMEK İÇİN HERŞEYİMİ FEDAYA HAZIRIM. BANA YARDIM EDİNİZ RİCA EDERİM. HİÇ ONDAN HABERDİLDİĞİNİ İŞİTMEDİNİZ Mİ? BANA BİR İPUCU VERİNİZ RİCA EDERİM

DARA İSKAMBİLLERİNİ ELİNDE OLMADAN MASANIN ÜZERİNE SIRALADI.

AYLAR VAR Kİ ORORADAN BİR HABER ALAMADIM.. A.. BAKIN.. KUPA OĞLUSUNUN YANINA BİR SİNEK DÖRTLÜSÜ GELMİŞ.. YAKINDA BİR JANDARMADAN İYİ HABERLER ALACAKSINIZ.

DARA BIRAK ŞU İSKAMBİLLERİ.. ÜÇ BÜYÜK SEVGİLİYE İNANIR TAKIMDAN DEĞİLDİR

A.. BİR DÖRTLÜ DAHA.. DEDİM YA.. POLİSTEN ÇOK İYİ BİR HABER VAR SİZE.. ORORAYI MUHAKKAK BULACAKSINIZ.

POLİSİN BUNDA NE DAHLİ VARANLIYAMIYORUM. SAKIN HA!.. AH BU NEDEN DAHA EVVEL...

124/

... BU NEDEN DAHA EVVEL AKLIMA GELMEDİ.
HEMEN POLİS MÜDÜRLÜĞÜNE KOŞTU. BABASININ ARKADAŞLARINDAN MÜFETTİŞ KİNSEN'İ ARADI
KİNSEN Mİ? O BİR SENE EVVEL AYRILDI.. TEKAÜT OLDU.
YAA!.. VAH VAH.. HALBUKİ YARDIMINA İHTİYACIM VARDI. BEN UBALDO YUM
BU İSMİ İŞİTİR İŞİTMEZ MEMUR YERİNDEN FIRLADI.
ŞU MEŞHUR GÖKSUVARI.. NE İŞİ TESADÜF GİZİE.. VİNİZDE ÜÇ DEFA ARATTIK. BULAMADIK.
BENİ NEYE ARADINIZ?
54/2
MEMUR EVRAKA BİR GÖZATTI.
BİR MÜDDET EVVEL YEĞENİNİZ MAKSİMİLYENİN KAYBOLDUĞU İHBAR EDİLMİŞTİ. BULDUK ORORA HALLAND İSMİNDE BİR KADININ YANINDA FAKAT SİZİN, ÇOCUĞU KENDİSİNE EMANET ETTİĞİNİZİ SÖYLÜYOR, BU DOĞRU MU?
UBALDO HEYECANINI GÜÇ ZAPTETTİ.
EVET DOĞRU.
MADEMKİ ÖYLE.. MESELE KAPANMIŞTIR. TEŞEKKÜR EDERİM.
BAYAN ORORANIN YENİ ADRESİNİ BİLMİYORUM.
TUYAN CİVARINDA BİR KÖYDE..
TUYAN... NİHAYET BULDUM.. İSKAMBİL FALINA İNANMAK LÂZIMMI BİLMEM..
ARKASI VAR
124/24

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 2

YAZAN: K. TUĞCU

Gözlerimi silerek

— Kimseyi aldatmıyorum, dedim. Amcam benim velinimetimdi. Onun bu şekilde ölümü benim için çok büyük bir acıdır.

— Hastaneye kaldırılmamasını sız ısrarla istemişsiniz.

— Evet, ölecek bir adamı boşuna rahatsız etmekte mâna yoktu.

— Böylece cinayetinizin izi de ortada görülmiyecek ve herkes tabiî zannedecekti. Öleceğini ne biliyordunuz?

— Kendisini gördüğüm zaman o dereceye gelmişti.

— Kendisine zerkettiğiniz zehirin nasıl tesir edeceğini biliyordunuz tabiî?

İsyan ederek:

— Ortada bir cinayet varsa, benim üstümde durduğunuz için boşuna vakit kaybediyorsunuz, dedim. Zaten tahkikatınız gösterecektir.

— Sizin enjeksiyon yapmakta büyük maharetiniz varmış.

— Bir tıp talebesi için bu fazla görülemez. Zaten hayatımı ders vermek ve bir sıhhat memuru gibi çalışmakla kazanıyordum.

Odama döndüğüm zaman gece yarısını çok geçmişti. Kapıyı bin güçlükle açtırarak yattım. Bütün yorgunluğuma rağmen gözlerime uyku girmedi.

Amcamın zehirlenmiş olması bana imkânsız görünüyordu. Fakat ortada bir de morg raporu bulunuyordu.

Biraz geç kalkarak konağa gittim. Lâmia ayağa kalkmıştı. Kendisine zehirleme gibi bir kasıttan bahsedemezdim. Kızcağız mütemadiyen ağlıyordu.

Ömrünün boyunca büyük adamların düşüp kalkmış olan amcamın cenazesi pek belirsiz bir surette kaldırıldı. O kadar ki cenazenin arkasında bu işle meşgul olanlardan başka bir tek ben vardım. Halit rahatsızlığını bahane ederek gelmemişti. Hastahanenin memurları, bir iki hayır sahibi hademe ile mezarlığa kadar gittik.

Konağa dönmek ve Lâmiayı teselli etmek vazifemdi. Kızcağız bu acıklı töreni haber almıştı. Ellerime kapanarak hıçkırıklarla ağlamağa başlamıştı.

Başını okşıyarak onu yanındaki odalardan birisine doğru götürüyordum. Bu sırada merdivenlerde kalabalık ayak sesleri belirdi. Başımı kaldırdım. Halit yanında iki erkekle birlikte iniyordu. Tanımadığım bu adamlar bana dikkatle baktılar. İkisinin de ellerinde paketler vardı. Halit bana seslendi. Durdum. Lâmia odaya girdi. Amcazadem yanıma geldi. Ağzı içki kokuyordu. Bana hasta olduğunu söyliyen bu adam sırtıyce ve sarhoşluğundan ayakta sallanıyordu.

Hiçbir zaman ıslâh olmıyacak olan bu adama ilk defa şahsî bir öfke ile bakarak sordum:

Hiç duymamış gibi kapıyı açtım.

— Ne var?

Biraz bozuldu ve:

— Hiç, dedi: Ne oldu? Sen söyle.

— Ne olacak, adamcağız göçtü oynadı, yerini buldu.

— Rahata kavuştu desene. Hani bana da az etmediydi.

Halidin yüzüne öfke ile bakarak:

— Sen nasıl evlâtsın, dedim. Ölen senin baban değil mi? Cenazesine bile gelmedin.

— İçim götürmedi.

— Ama rakı içmesini biliyorsun.

— Kederimden içtim.

Halidin arkadaşlarından birisi yılışık ve cıvık bir eda ile:

— Sana da ne oluyor be kuzum, dedi Sana ne?

Bu atak ve çapkın kıyafetli adama cevap vermedim. Halit lâfı kısa kesmek için:

— Adnan, dedi Babacığım gömüldü demek?

— Evet.

— Morg meselesi ne oldu?

— Bilmiyorum. Herhalde sonradan halledildi.

— Sen neden ona enjeksiyon yapmıştın?

— Ben enjeksiyon filân yapmadım.

— Ya kim yaptı?

— Halit sen şaşırdın mı? Ben geldiğim zaman kendisini kaybetmişti.

— Çok şey. Lâmia senin ona enjeksiyon yaptığını söyledi de.

— Hayır, yanlış. Ben hiçbir şey yapmadım. Çünkü hastalığın şeklini bilmiyordum. Hemen de doktor geldi.

— Doktor bir şey yaptı mı?

— Sen de oradaydın. Bilmiyor musun?

Biz böyle konuşurken Halidin arkadaşlarından birisi, bana söz söyliyen adam Lâmianın girdiği odaya doğru ilerledi. Kapıyı açtı. İçeriye girdi ve arkasından kapıyı çekti.

Şaşırıp kalmıştım. Halit:

— Sana çok teşekkür ederim Adnan, dedi. Sen de çok kederlisin. Başını dinlemek istersin. Güle güle. Kendini üzme artık.

Halit bu sözleri zoraki söylüyor ve bana nezaketle yol gösteriyordu. Orada bir dakika bile kalmak istemedim. Fakat Lâmianın yanına giren adam sinirlerimi bozmuştu. Halide:

— Kardeşime de Allaha ısmarladık diyeyim, dedim.

Cevap beklemeden kapıya doğru yürüdüm. Halit arkamdan:

— Ne lüzumu vardı canım, diyordu.

Hiç duymamış gibi kapıyı açtım. Gördüğüm manzara cidden canımı sıktı. Lâmia odada, orta masanın bir tarafında gözleri yaş içinde ayakta duruyordu. İçeriye giren adam masanın mukabil tarafındaydı. Belli ki Lâmia bu adamdan kaçıyor. Hattâ beni görür görmez:

— Adnan, diye inledi.

Rengimin moraradığını yüzümün sırmasından anladım. Hızla ilerliyerek haykırdım:

— Burada ne oluyor?

Kız gayri ihtiyarî bana sokulmuştu. Adam:

— Bir dost sıfatiyle teselli etmek istiyorum, diye söyledi.

Lâmia benden önce haykırdı:

— Bana tesellinin lüzumu yok. Siz kim oluyor da kapandığım odaya kadar girerek üstüme yürüyorsunuz?

Kızın yanında bir hâdisenin çıkmasını istemediğim için:

— Lütfen dışarıya çıkınız, dedim. Görüyorsunuz ki Lâmianın sizin tesellilerinize ihtiyacı yok.

Sarhoş adam bana doğru bir adım atarak:

— Ya senin telliline mi ihtiyacı var, dedi.

— Evet ,dedim. Hiç değilse ben onun ağabeyisiyim.

İradesine sahip olmıyan adam bağırarak:

— Bana bak, dedi. Ben amcazade filân tanımam. Ben bu kızla evleneceğim. Buna karar verdim. Bu evde senin işin yok .

Yarabbi ne kötü bir gündü. Zavallı amcam toprağa gireli daha ancak birkaç saat olmuştu. Onun arkasından tüy gibi, inci gibi kızı eller elinde kalıyor ve oğlu konağa getirdiği azılı arkadaşlariyle içki içiyordu.

Bana doğru yürüyen ve elini yakama uzatan herife bütün kuvvetimle bir şamar indirdim. Şamar tam yanağına oturdu. Zaten sarhoş olduğundan hemen bir tarafının üstüne devrildi. Sonra müthiş küfürler savurarak yerinden kalktı. Elinde bir de bıçak vardı.

Bu sırada kapı da açılmış Halitle öteki arkadaşı kapının eşiğinde görünmüşlerdi. Herifin bıçakla hücumu karşısında hiç şaşırmadan üstüne atıldım. Bıçağını elinden alarak yakasına yapışıp hırsla savurdum. Bununla da kanaat edemiyerek belinden kavradığım gibi ayaklarını yerden keserek kapıya götürdüm ve dışarıya kakaladım.

Halitle arkadaşı yüzüme bakıyor, hiç seslerini çıkartmıyorlardı. O hırsla Halide de haykırdım.

— Babam toprağa gireli kaç saat oldu. Burada ne olduğu belirsiz herifleri konağa getirdiğin, rakı ziftlendiğin yetişmiyormuş gibi bir de bu zavallı kızı öteki berikine peşkeş çekiyorsun. Bana bak Halit. Ben amcamın ölümünden de şüphalıyım. İşte sana o kadar söylerim.

Halit bembeyaz kesilmişti. Gürültüye koşan hizmetçiler şaşırıp kalmışlardı. Bu sırada dışarıya attığım herif epeyce kendisini toparlamış ve bir gülle gibi üzerime saldırmıştı. Arkadaşı onu bulundan alakoydu ve

— Kozunu başka yerde pay ederiz Refik ,dedi. Şimdi işimizi bozacaksın.

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

VATANINA DÖNMENE SEVİNMİYOR MUSUN SEVGİLİ KRALİÇAM ?

ZAVALLI ATMACA REİSİN AKİBETİNİ DÜŞÜNÜYORUM..

61

BİR GEMİCİ YAKLAŞTI

KRALIM, DELİ İŞİ AZITTI. BAĞIRIP ÇAĞIRIYOR BIRAKIN BEN, DİYOR

ONU TESKİNE ÇALIŞIN. BAĞLAR SANIZ ÇOK GÜÇLÜDÜR.

BEN ROZİTA'YLA KONUŞACAĞIM, DİYE FERYAT EDİYOR

ROZİTA MI ?

KADIN YERİNDEN FIRLADI. GİDİP ŞUNU TESKİN EDEYİM.

AMAN DİKKAT ET.. HAYATINI YİNE TEHLİKEYE ATMA..

JOFFRE HAPSEDİLDİĞİ KAMARADA ÇILGIN ÇILGIN BAĞIRIRKEN ROZİTA BİR PENCEREDEN ONU SEYRETTİ

KRALİÇAYI VE REİSİ ÖLDÜRMEM İÇİN O EMİR VERDİ

TABANCANI VER BEN İÇERİ GİRECEĞİM.

HAYIR.. AMAN MAJESTE BEN..

ROZİTA NÖBETÇİNİN BELİNDEKİ TABANCAYI ÇEKTİ, ALDI VE İÇERİ DALDI.

JOFFRE SUSACAK MISIN SEN ?

HAYIR.. AVAZIM ÇIKTIĞI KADAR NE MAL OLDUĞUNU LÂN EDECEĞİM

124

ÖYLEYSE.. BEN DE BUNA MÂNİ OLMAĞA ÇALIŞACAĞIM.

ROZİTA ATEŞ ETTİ. JOFFRE SERT BİR HAREKETLE YANA SIÇRADI. KURŞUN KOLUNA İSABET ETTİ. VE DERHAL...

ARKASI VAR

Dolandırıcı

Yazan: M. YAMAN

Sabahleyin evden çıkınca boran kesatlarını oynata oynata dükkânları kokloyarak yürüdü. Yeni açılan bir dükkânın önünde bakkal her sabah pastırma kıyıyor, sıcak ekmeği bölmüş, çayla beraber atıştırıyordu.

O, büyülenmiş gibi yaklaştı. Sırıtıyordu. Bakkal sırıtını sararak:

— Başka tarafa, başka tarafa, diye seslendi. Sana kaptıracak malım yok artık.

Mahallede, o semtte ve İstanbulun yarısında dolandırıcı diye ad çıkmış olan Sadettin açtı. İçi kazınıyordu. Ağlamaklı bir sesle:

— Eline para geçince veririm bercemo, diye söyledi.

— Senin gibi temerinin eline para nereden geçecek. Haydi bin bakayım, belânı benden bekle.

Sadettin tezgâha dayanmıştı. İçini çekti:

— Gideceğim yahu. Senden bir ricam var.

— Haydi, haydi git diyorum sana.

— Gideceğim ama pek imrendim yaba. Allah imandırını kazanın aç. Şuradan bir tutam pastırma ver. Günahımı yatıme takla.

— Al zıkkımlan. Boğazına kor düşsün.

Bakkal kestiği pastırmadan iki parmak kalınlığında bir parça ayırarak fırlattı. Sadettin bunu kaparcasına aldı ve bakkalın arkasında yemek yediği gazeteden bir parça koparıtarak sardı.

— Hay Allah senden razı olsun. İşin rast gitsin.

Bakkal yumruğunu kaldırdı:

— Köpeğin dünyayla deniz mundar olmaz. Karnın açtı diyorsun, zilduman. Rakıya meze yapacaksın değil mi?

Dolandırıcı Sadettin pastırma parçasını cebine indirmiş, patlak pabuçlarını sürüyerek gidiyordu. Fırının önünden geçerken burum burum yükselen taze ekmek kokusu onu büyüledi. Fırından ekmek alan beygirli satıcılar sokağın karşı tarafına çevrelenip sıra bekliyorlardı. Sadettin birisine sokuldu ve:

— Bir sigaran var mı? dedi.

Satıcı bir şey söylemeden sigara verdi. Sadettin:

— Ekmekleri dolaba ben istif edeyim mi? diye sordu.

Bir başka satıcı haykırdı:

— Sabah sabah başımızı belâya sokma. Geçen gün benim ekmekleri de istif etmeğe kalktın. Bir çift ekmek eksik çıktı. Nerene sakladın anlayamadım gitti.

Sadettin sabırsız:

— Yedimdi, dedi.

— Ulan iki ekmek birden yenir mi?

— İki değil. Bir tane yedim. Allah seni inandırsın. İkinci ekmeği de sen uydurdun.

— Zıbın şaklaf yiyesi. Neredeyse çöp tenekelerinden kırın dosyacaksın. Kendine bir iş bulsana. Okuman, yazman da var.

— Kim iş veriyor ki. Bir kere adımız çıkmış.

— Hay canın çıkaydı senin.

— İstif edeyim senin ekmeklerini. Burada gözünün önünde. Sen onurdağını yerden sayarsın. Ha, olur mu?

Sigara veren:

— Ben adama kaptırmam ekmek fi-lâs, dedi. Belânın ortasına tekmeyi vurduğum gibi sererim yere. Defol karşımdan.

Sadettin fırına daldı. Onu içeriye sokmak istemiyorlardı. Fakat tezgâhtarın belli tutulmaş kıvranıyordu. Yüzünü buruşturarak:

— Tezgâhtan alıp kapıya vereni, diye söylendi. Ama önce ellerini yıkasın.

Yamaklardan birisinin tezgâhtan aldığı ekmekleri Sadettin kucakla kapıya kadar götürüyordu. Herkesin gözü onun üstündeydi. Bu işi yaparken ekmeklerden dökülen zar gibi beyaz kabukları atıyordu.

İş bir saat sürdü. Çıkış ve dermansız olan Sadettin yorulmuştu. Soluk soluğa kalmıştı. İş bitince fırıncıya sokuldu:

— Şimdi bana bir ekmek olsun verirsin değil mi? dedi.

Fırıncı bağırdı:

— Ne ekmeği olan. Kabukları yiydin ya.

— Şaka etmeyin be. Bir avuç kabukla doyar mı insan?

— Sen gözünle de yersin. Çık dışarıya artık.

Epeyce yalvardıktan sonra fırıncı ona bozuk bir ekmek attı:

— Haydi bakalım. Kerden yine. Durma buralarda. Büyük safa geldin.

Sadettin ekmeği koltuğuna sıkıştırarak sokağa çıktı. Ekmek koluna ve koltuk altını yakıyordu. O bu yanıştan memnundu. Yüzünde büyük bir sevinç ve neşe belirmişti. Tenha sokaklardan yürümeğe başladı. Gitti, gitti yıkık bir medrese kovuğunda, çuvalla kapatılmış, kapının bir yeri araladı. Orada zarif.

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI 21

DOLANDIRICI

(13. sayfadan devam)

taze, saçları taras taras bir kadın, bir de yarı çıplak, beş, altı yaşında oğlan vardı. Kadının işbe olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Yeni kalkmış bulunan oğlanın tozlu yüzünde göz yaşları temiz izler bırakmıştı. Sadettin bağırdı :

— Ne ağladın be. Azıcık dişini sık, ben sana ne yapar yapar ekmek getiririm demedim mi. Ye be tosunum.

Kocasının ekmeğin içinden baygın dumanlar çıkıyordu. Oğlancığın gözleri hemen kurumuş ve yüzünü neşe kaplamıştı. Sadettin :

— Seher, dedi. Sen de ye. Akşama Allah kerim. Ha durun bakayım. Katık da lâzım değil mi? Ver şu bıçağı bana.

Pastırma parçasını ortaya çıkarttı kıydıklarını karısına ve oğluna uzatıyor :

— Yiyin be, yesenize be.

Onlar aç kurtlar gibi atıştırırken onun boğazına bir şey tıkanmıştı. Başını cılız omuzuna doğru çevirdi. Yutkundu. Gözlerindeki yaşları göstermemek için öylece kaldı.

Gebe karısı ve oğlu sıcak ekmek kokmalarına pastırma parçaları gömerek yutuyorlardı.

GİZLİ KUVVETLER

(4. sayfadan devam)

— Sevgilim!..

Sözleri dudaklarından döküldü.

L

— Fikrimce altı ay beklemelidir; diyen Evi sözüne devam ederek:

— Biliyor musun Kristin eğer babası da beraat edecek olursa bu adli namusunu temizlemiş olacaktır. Beril onun yalnız işmile karısı idi. Bundan başka hiçbir kardeşlik kocalık bağı yoktu.

Teddi de tamamen benim fikrimdedir. O da Berilin kocasının ölümünden sekiz gün sonra evlenmesini doğru bulmuyor. Ronni başkısını alacak diye üzüleceğimi aklına bile getirmez. Bu kadar küçülecek değilim. Yalnız prensip olarak bunu doğru bulmuyorum Hepsi bu kadar.

Kristin, Ronni'nin getirdiği badem şekerinden bir avuç ağızma attıktan sonra:

— Üzerine oturduğun şu kitabı ver de çok konuşma. Sen kıskançsın!. dedi.

— Hayır Kristin. Ben katiyen kıskanç değilim. Ronni'den hoşlanıyorum, işte bu kadar. Yalnız onda eksik olan bir şey var... Ha buldum... Ruh... Evet onda ruh yoktur.

— Ambroz Solt'ta da ruh yok muydu?

— Hayır yoktu... Yani olmadığını zannediyorum...

— O halde artık sus!

Diyen Kristin elindeki kitabı okumağa başlamıştı bile...

SON

BİNBİR ROMAN
Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası
ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

BİNBİR ROMAN

GORGUN TAVŞİYESİLE İŞİ BIRAKAN FLORA KENDİNİ TAMAMİLE YAVRUSUNA HASREDER.

